

sanktioner samtidig med, at apartheid-politikken fordømtes på det kraftigste.

II. Resolutionen.

På 50 afro-asiatiske landes samt Ungarns vegne (Ungarn er medlem af apartheid-udvalget), forelagde apartheidudvalgets rapportør den 20. november et resolutionsforslag, om hvilket den afro-asiatiske gruppe igennem længere tid havde ført indgående forhandlinger. Til trods for, at apartheidspørgsmålet i et flertal af de afrikanske indlæg i år i overensstemmelse med Kitwe-seminarets anbefalinger blev knyttet sammen med koloniproblemerne, var der inden for den afrikanske gruppe så megen modstand herimod, at det ikke fandt udtryk i det forelagte resolutionsforslag. Årsagen hertil var, at man nærede frygt for, at en sammenkædning af apartheid og kolonialisme ville bevirke, at den sympati, som vises apartheidproblemet fra vestlige landes side, ville blive afsvækket. Også på andre punkter syntes man fra afro-asiatisk side indstillet på at gøre sit yderste for at akkomodere vesten, og resolutionen må som helhed betegnes som mindre kontroversiel end sædvanligt.

I resolutionens operative del fordømmes apartheid som en forbrydelse mod menneskeheden, og retmæssigheden af det sydafrikanske folks kamp for frihed og menneskeret anerkendes på ny; det understreges, at situationen i Sydafrika udgør en trussel mod international fred og sikkerhed, og at bindende økonomiske sanktioner er det eneste middel til en fredelig løsning. Sikkerhedsrådets opmærksomhed henledes på den alvorlige situation, Sydafrikas større handelspartnere fordømmes for deres politiske, økonomiske og militære samarbejde med den sydafrikanske regering, som opmuntrer Sydafrika til at fortsætte sin racepolitik, alle stater anmodes om at efterkomme sikkerhedsrådets resolutioner, anmodningen til den internationale bank om at nægte Sydafrika bistand gentages, og alle stater og organisationer anmodes om at yde moralsk, politisk og materiel bistand til støtte for det sydafrikanske folks legitime kamp for sine rettigheder. Endelig skitseres i en række paragraffer planerne for en intensivering af den internationale kampagne mod apartheid.

I sin forelæggelsestale udtalte Somalias faste repræsentant bl. a., at visse staters manglende samarbejde med FN i apartheidspørgsmålet ikke svarede til deres fordømmende udtalelser; denne tvetydige holdning havde skadet FN's autoritet og indflydelse. Et stort flertal af medlemsstaterne var nu overbevist om nødvendigheden af pålæggelse af økonomiske sanktioner i henhold til pagtens kap. VII.

I et af debattens mest velformede indlæg, som blev afgivet i tilknytning til resolutionen, udtalte Guineas faste repræsentant bl. a., at han anså paragraffen om anerkendelse af retmæssigheden af den afrikanske befolknings kamp som den vigtigste i hele resolutionen; han gjorde det helt klart, at man ikke ønskede intervention fra FN's side — hvilket man navnlig fra østlig side skal nære frygt for. Befrielsen af det sydlige Afrika var uundgåelig, men kunne kun opnås med et minimum af blodudgydelse, hvis FN og visse stormagter støttede det sydafrikanske folk i dets retmæssige kamp. Som et bevis på, at en international pression kan have effekt, henviste han til den i 1963 af generalforsamlingen med 106 stemmer mod 1 og i sikkerhedsrådet enstemmigt vedtagne resolution indeholdende krav til Sydafrika om frigivelse af politiske fanger. Denne aktion havde reddet mange af frihedsbevægelsens leders liv, men havde ikke afholdt den sydafrikanske regering fra at fortsætte sin inhumane politik. Han anmodede derfor USA og andre magter om at slutte op om en kraftigere international pression. I forbindelse med Trustfondens virke udtrykte han påskønnelse af de skandinaviske landes og UK's bidrag, hvorimod han beklagede, at USA ikke var at finde blandt bidragsyderne. Til uddannelsesprogrammet for sydafrikanere havde USA ikke ydet noget siden 1965, ligesom det var et faktum, at USA havde modsat sig alle forslag, sigtende på effektiv aktion mod apartheidsystemet. Trods alle forhindringer ville apartheidudvalget fortsætte sine bestræbelser på at udføre sit hverv og ville samarbejde med alle FN-organer med henblik på en intensivering af kampen mod den svøbe, som truede ikke alene det sydlige Afrika, men også FN og den hele verden.

Resolutionsforslaget blev bragt til af-